

Μεθεόρτια Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Κουλούρας Ημαθίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε μεθεορτίως και κήρυξε το θείο Λόγο στον [Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου και Αγίου Σπυρίδωνος](#) στην Κουλούρα [Ημαθίας](#) το πρωί της Κυριακής 14 Δεκεμβρίου 2025.

Στο κήρυγμα του ο Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων ανέπτυξε το αποσπασμα από το Αποστολικό ανάγνωσμα «Όταν ο Χριστός φανερωθεί, η ζωή ημών», υπογραμμίζοντας ότι ο Χριστός αποτελεί το αληθινό νόημα και τη θεμελίωση της ανθρώπινης ζωής. Τόνισε ότι ο Χριστός δεν είναι μόνο ο χορηγός της βιολογικής ύπαρξης, αλλά και της κατά Θεόν ζωής, οδηγώντας τον άνθρωπο, μέσω των μυστηρίων και της εν Χριστώ ζωής, στην προοπτική της αιώνιας δόξας.

Αναφερόμενος στους αγίους της Εκκλησίας και ιδιαιτέρως στον άγιο Σπυρίδωνα, επεσήμανε ότι η δόξα αυτή προγεύεται ήδη από τώρα μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και κάλεσε τους πιστούς να προετοιμαστούν πνευματικά, ώστε να αξιωθούν της αιώνιας ζωής κοντά στον Θεό.

Αναλυτικά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων ανέφερε:

«Όταν ο Χριστός φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ».

Κυριακὴ των αγίων Προπατόρων του Κυρίου μας, και καθὼς εγγίζουμε στη μεγάλη εορτὴ των Χριστουγέννων, καθὼς πλησιάζουμε στην ἡμέρα κατὰ την οποία ο Θεός «ἐφανερώθη ἐν σαρκί», ο Υἱός δηλαδή και Λόγος του Θεού ἔλαβε την ανθρώπινη σάρκα και εμφανίσθηκε ως βρέφος μεταξύ των ανθρώπων, ο απόστολος Παύλος μας αποκαλύπτει δύο σημαντικές ἀλήθειες τις οποίες θα πρέπει να γνωρίζουμε και να ἔχουμε διαρκῶς υπόψη μας.

Η πρώτη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ο Χριστός εἶναι ἡ ζωὴ μας. «Όταν ο Χριστός φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν», ὅταν θα φανερωθῆ ο Χριστός, ἡ ζωὴ μας, ἀκούσαμε τον Απόστολο Παύλο να λέγει σήμερα στο αποστολικό ἀνάγνωσμα.

Γιατί ὅμως λέγει ὅτι ο Χριστός εἶναι ἡ ζωὴ μας; Το λέγει πρωτίστως γιατί ο Χριστός εἶναι ο χορηγός της ζωὴς του ἀνθρώπου, διότι ἡ ζωὴ μας οφείλεται στον Τριαδικό Θεό, ο οποίος μας ἔπλασε «ἐκ τοῦ μή ὄντος», ἀπό την ἀνυπαρξία, και μας χάρισε τη ζωὴ.

Εἶναι ἡ ζωὴ μας, γιατί, ὅπως ο ἴδιος μας βεβαιώνει, αὐτός εἶναι «ἡ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». Εἶναι ἡ ζωὴ μας, γιατί ο Χριστός, ο οποίος «ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ», μας χαρίζει τη ζωὴ, ἀνασταίνοντάς μας ἀπό τον θάνατο που προκαλεῖ ἡ ἀμαρτία.

Δεν εἶναι ὅμως ο Χριστός μόνο ο χορηγός της ἀνθρώπινης ζωὴς μας. Εἶναι και ο χορηγός της κατὰ Θεόν ζωὴς μας. Ο Χριστός εἶναι αὐτός, ο οποίος με την ἀφεση των ἀμαρτιῶν διὰ του μυστηρίου του βαπτίσματος και της ιερᾶς ἐξομολογήσεως μας ἀναγεννά στη νέα ζωὴ, και με το Ευαγγέλιό του, τις ἐντολές και το θέλημά του μας καθοδηγεῖ για να ζήσουμε την ἐν Χριστῷ ζωὴ.

Χωρὶς τον Χριστό ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ μας δεν θα εἶχε νόημα, γιατί θα ἤμασταν, ὅπως γράφει και πάλι ο απόστολος Παύλος, «νεκροὶ τῆ ἀμαρτία», νεκρωμένοι ἀπό την ἀμαρτία και τα πάθη μας που ἰσοδυναμοῦν με τον θάνατο, ἢ θα ἴσχυε και για ἐμᾶς αὐτό που λέγει το Πνεῦμα του Θεού στην Ἀποκάλυψη, ὅτι «ὄνομα ἔχεις ὅτι

ζῆς καί νεκρός εἶ». Θα ἦμασταν δηλαδή κατ' ὄνομα ζωντανοί, ἀλλά στην πραγματικότητα νεκροί.

Ἡ δεύτερη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Χριστός, προσφέροντάς μας τὴ δυνατότητα νὰ ζήσουμε τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἐφαρμόζοντας τὶς ἐντολές του, καθαίροντας τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀμαρτίες μας, ἐνωμένοι μαζί του με τὰ ἱερά μυστήρια καὶ κατ' ἐξοχὴν με τὸ μυστήριο τῆς θείας Ευχαριστίας, στο ὁποῖο κοινωνοῦμε τὸ Σῶμα του καὶ τὸ Αἷμα του, μας χαρίζει καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἡ ὁποία ὄχι μόνο δὲν ἔχει τέλος, ἀλλὰ καὶ εἶναι ἡ ζωὴ γιὰ τὴν ὁποία μας ἐπλάσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ζοῦμε δηλαδή αἰώνια μέσα στη χαρὰ τῆς παρουσίας του καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε καὶ ἐμεῖς τὴ δόξα του Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ δόξα τὴν ὁποία θα χαρίσει στους ἐκλεκτούς του, ὅταν «οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν».

Σε αὐτὴ τὴ δόξα ἀναφέρεται καὶ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας πρὸς τοὺς Κολλασσαεῖς, ἡ ὁποία θα γίνῃ πραγματικότητα, ὅταν ὁ Χριστός θα φανερωθεῖ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δευτέρας του Παρουσίας. Ὅμως μέρος αὐτῆς τῆς δόξας ἀπολαμβάνουν ἤδη οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς ὁποίους δοξάζει ὁ Θεός ὄχι μόνο στον οὐρανό, ὅπου προγεύονται τῶν ἀγαθῶν «ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στη γῆ διὰ τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποία πολλοὶ ἐπιτελοῦν με τὴ δύναμη του Θεοῦ, καὶ ἄλλων θαυμαστῶν γεγονότων που σχετίζονται με τὴν ἐπίγεια ζωὴ τους, ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τοὺς Βίους τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπετέλεσε ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ἐπίσκοπος Τριμυθούντος, ὁ θαυματουργός, τὴ μνήμη του ὁποίου εορτάσαμε πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ τιμᾶ ἰδιαιτέρως ἡ ἐνορία σας. Εἶναι τὸ θαῦμα με τὸ κεραμίδι, τὸ ὁποῖο ἐσφίξε στο χέρι του ὁ Ἅγιος Σπυρίδων κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Α' ἐν Νικαία Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προκειμένου νὰ ἀποδείξει στον Ἄρειο καὶ στους ὁμοϊδεάτες του τὴν ἀλήθεια σχετικά με τρισπόστατη φύση του Θεοῦ.

Καὶ καθὼς τὸ ἐσφίξε, ἐκπληκτοὶ ὅλοι παρατήρησαν ὅτι ἀπὸ πάνω βγήκε φωτιὰ, ἀπὸ κάτω ἔτρεξε νερό καὶ στην παλάμη του Ἐπισκόπου Τριμυθούντος, του ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐμεινε τὸ χῶμα, τὰ τρία δηλαδή συστατικά ἀπὸ τὰ ὁποία εἶχε δημιουργηθεῖ τὸ κεραμίδι, ἀπὸ πηλό, δηλαδή, που ψήθηκε στη φωτιὰ, κατατροπώνοντας ἔτσι τὸν Ἄρειο.

Ἀς δοξάζουμε, λοιπόν, τὸν Θεό καὶ γιὰ τὴ ζωὴ που μας χάρισε καὶ μας χαρίζει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ δόξα που μας ἀναμένει, καὶ ἄς προσπαθοῦμε νὰ προετοιμαζόμαστε κατάλληλα, ἀκολουθώντας τὶς ἐντολές του, ὥστε διὰ πρεσβειῶν ὅλων τῶν ἁγίων καὶ του ἁγίου Σπυρίδωνος, νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ ἐμεῖς τῆς

αιωνίου ζωής κοντά του.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

